

บทนำ

ปริศนาชายชาวดาในลานจอดรถ!

ตัวอักษร 'B' เหนือหลังคาซูเปอร์มาร์เก็ตนั้นติด ๆ ดับ ๆ มาตั้งแต่เมื่อวันก่อน นั่นทำให้คำว่า 'BIG MAX SUPERMART' อ่านเป็นข้อความได้ไม่สมบูรณ์ **ชะเอม** แจ้งฝ่ายซ่อมบำรุงไปแล้ว แต่ดูเหมือนคนที่ดูแลในเรื่องนี้จะได้ไม่ใส่ใจนัก ทั้ง ๆ ที่แสงไฟเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับซูเปอร์มาร์เก็ตที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง หรือเขาอาจคิดว่ากลางคืนคงไม่มีคนใส่ใจมากนักหรือกับอืแค่ตัวอักษรตัวเดียวก็เป็นได้ แต่สำหรับชะเอมนั้น แค่เพียงตัวอักษรตัวเดียวก็สำคัญ เพราะมันทำให้ชื่อซูเปอร์มาร์เก็ตนั้นไม่สมบูรณ์อย่างที่ควรจะเป็น มันจะมีผลต่อการที่ลูกค้าจะตัดสินใจเลือกรถเข้ามาหรือไม่นั่นเธอไม่รู้ รู้แต่ว่ามันหงุดหงิดยามที่เห็นแสงไฟกะพริบจากที่เคยเห็นส่องสว่างอยู่ดี ๆ หลายคนบอกว่าชะเอมทำไมต้องเป็นเตี๊อดเป็นร้อนกะอีแคไฟเสีย... ก็คิดอย่างนี้กันเสียหมด ทำไมไม่คิดว่านี่ไฟมันเสียนะแล้วรีบซ่อมสิ ก็หมดเรื่อง!

หญิงสาวเดินสะพายกระเป๋าเป้ไปโปรดออกมาจากทางด้านหลังซูเปอร์มาร์เก็ต วันนี้เธอได้เวลาออกกะตอนตีห้าครึ่ง เปลาห์รอก... เธอไม่ได้ออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตตรงตามเวลา วันนี้เธอรู้สึกเหมือนจะ

ไม่สบายจึงขอตัวกลับก่อนตั้งแต่ตอนตีสาม ภาพศพเมื่อวานยังติดตามหลอกหลอนจนทำเอาจับไข้ ความเงี้ยบรอบกายดูจะเป็นเรื่องคุ้นชินสำหรับพนักงานกะดึกอย่างชะเอมเสียแล้ว เธอเดินอย่างช้า ๆ ไม่รีบร้อนนัก แต่กระนั้นก็ระวังตัวตามที่ได้เรียนรู้มา หนึ่งคือไม่เดินเล่นโทรศัพท์มือถือในที่เปลี่ยว สองคือไม่ใส่ของมีค่าล่อตาล่อใจ และสามคือพกเงินในกระเป๋าแค่ไม่กี่บาท ถ้าเกิดมีเหตุอะไรจะได้ไม่เสียหายมากนัก แต่เอาจริง ๆ คืออย่าเสียอะไร อย่ามีใครมาทำอะไรเลยสักอย่างก็จะเป็นการดีกว่า

การจะเดินออกไปจากบริเวณหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตนั้น ต้องผ่านลานจอดรถที่บัดนี้มีเพียงรถแวนสีขาวคันหนึ่งจอดนิ่งอยู่ทางด้านขวาของลานจอด แม้จะเป็นซูเปอร์มาร์เก็ตที่เปิดตลอดเวลา แต่กระนั้นหลังจากเที่ยงคืนบริเวณซูเปอร์มาร์เก็ตก็เงียบวังเวงไม่ค่อยมีผู้มาใช้บริการมากนัก มีคนถามว่าจะเปิดตลอดเวลาให้เปลืองไฟเปลืองค่าจ้างพนักงานทำไม เท่าที่ชะเอมรู้คือมันเป็นกฎของบริษัทแม่ที่อยู่เมืองนอก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเปิดตลอดเวลาเหมือนกันทั่วทุกสาขา แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไรของเธอ ในเมื่อบริษัทมีเงินจ้าง มีเงินจ่ายค่าน้ำค่าไฟ เธอก็แค่ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดเป็นพอ

ที่ว่างข้าง ๆ ซูเปอร์มาร์เก็ตนั้นเป็นที่รกร้าง มีต้นไม้รกครึ้มวันดีคืนดีก็มีงูเงี้ยวเขี้ยวขอเลื้อยเข้ามาในลานจอดรถจนถูกรถลูกค้าทับตายนักต่อนัก ลำบากต้องให้ยามเก็บซากไปทิ้ง ชะเอมเองเคยเจอกับตัวครั้งหนึ่งตอนที่เธอออกกะดึกแบบวันนี้ งูตัวเชื่องเลื้อยเข้ามาในเขตลานจอดรถทำราวกับอยากจะมาซื้ออาหารเซลรอบดึกกลับไปกิน อย่างไรก็ตามอย่างนั้น เธอเกือบจะเหยียบมันเข้าแล้ว ดีที่หยุดเท้าไว้ได้ทันไม่อย่างนั้นเธออาจถูกมันฉกเข้าให้ก็ได้

“จะกลับบ้านแล้วหรือหนูชะเอม ?” เสียงของ **ยามจร** หรือ **ลุงขจร** ยามเก่าแก่ของซูเปอร์มาร์เก็ต BIG MAX SUPERMART มาตั้งแต่ที่นี่เปิดใหม่ ๆ เอย่ยักพนักงานสาวกะดึก สาวเจ้าที่กำลังคิดอะไร

เพลิน ๆ ถึงกับสะดุ้งก่อนจะหันไปมองเจ้าของเสียงแล้วถอนหายใจ
โล่งอก

“โอ้...ลุงจรรยา มาเจียบ ๆ ตกใจหมด”

“โทษที ๆ ลุงไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ตกใจ ลุงกำลังจะไปดูรถแวน
สีขาวคันนั้นสักหน่อย เห็นจอดมาตั้งแต่ประมาณตีสองแล้ว ไม่ไปไหน
สักที จะว่าเป็นรถลูกค้าในซูเปอร์ฯ ก็ไม่น่าจะเข้าไปนานขนาดนั้น
พวกร้านอาหารอะไรก็ปิดหมดแล้ว...ตอนหนูชะเอมออกมามีลูกค้า
ข้างในเยอะไหม ?” ยามวัยหกลีบห้าเอ่ยถามพนักงานสาว ชะเอม
ส่ายหน้า ตอนเธอออกมาแทบจะไม่มีลูกค้าเลยสักคน ยังคุยกับเพื่อน
ที่เข้ากะด้วยกันเลยว่าไม่รู้ช่วงนี้คนไปไหนกันหมด อย่างน้อยก็น่าจะ
มีพวกคนทำงานกลางคืนหรือนักศึกษามาซื้ออาหารเซลรอบตีก็บ้าง
แต่ก็ไม่มี

“เท่าที่เห็นไม่มีใครเลยนะคะลุงจรรยา”

“เอ...หรือจะเป็นพวกมาเนียนจอดรถฟรี มั่นหน้านักนะคน
พวกนี้ เตี้ยवलุงจะเดินไปดูสักหน่อย หนูชะเอมก็เดินกลับพอดี ๆ นะ
ช่วงนี้ยังมีข่าวไม่ค่อยดีแถวนี้อยู่ด้วย ทางที่ดีคราวหน้าเลื่อกกะกลางวัน
จะดีกว่านะ เราเป็นสาวเป็นนาง”

ยามจรรยาพูดในฐานะผู้ใหญ่ที่เอ็นดูชะเอมเหมือนลูกหลาน สาวเจ้า
ยิ้มแล้วพยักหน้ารับ อยากจะบอกยามจรรยาเหมือนกันว่าเธอไม่อยากจะ
เข้าสักกะไม่ว่ากะเช้า กะตึก อยากจะนอนเล่นเฉย ๆ แต่เพราะไม่ได้
เกิดบนกองเงินกองทอง ดังนั้นมีงานก็กะเธอก็จะทำให้ได้มากที่สุด ใน
ยามที่ยังมีแรง เพราะภาระมันรอเวลาไม่ได้ ทุกสิ้นเดือนมันมาเคาะ
ประตูห้องรอไม่เคยขาด

“ขอบคุณคะลุงจรรยา แล้วนี่ลุงจรรยาจะให้หนูเดินไปเป็นเพื่อน
ไหมคะ ?” พนักงานสาวเอ่ยถามอีกฝ่ายอย่างมีน้ำใจ ยามจรรยาโบกมือ
ไปมาแล้วหัวเราะเบา ๆ

“อื้อ...ไม่ต้องหรือกหนูชะเอม ที่นี่ถิ่นลุง ไม่มีใครทำอะไรลุงได้

แต่จะไปดูให้แน่ใจว่าในรถไม่มีใครอยู่ ไม่ใช่มีคนนอนตายในรถขึ้นมาจะยุ่ง” ชายชราพูดที่เล่นที่จริง ก่อนจะเดินตรงไปที่รถแวนสีขาวยคันนั้น ในมือถือไฟฉายกระบอกโตแล้วเดินผิวปากอย่างอารมณ์ดีตรงไปที่รถซึ่งจอดนิ่งอยู่ในลานจอดคันเดียวในเวลา

“ลุงจรรอหนูด้วย หนูไปเป็นเพื่อน” ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายอนุญาต ชะเอมวิ่งตามยามจรไปที่รถคันนั้นอย่างสอดรู้สอดเห็น

ยามจรหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะหยุดลงที่รถแวนสีขาวยปริศนา คันที่จอดนิ่ง ส่องไฟฉายเข้าไปดูข้างในว่ามีใครอยู่หรือเปล่า แต่ปรากฏว่าไม่พบใครในนั้น ชะเอมชะเง้อมองตามยามจรแล้วย่นคิ้ว

“สงสัยจะเป็นพวกมาเนียนจอดฟรีแบบที่ลุงจรรบอกลั่นแหละ เตียวตอนเช้าคงมา แยมจริง ๆ เลยคนพวกนี้”

“ใช่ นี่ถ้ารถหายหรือเป็นอะไร ทางเราก็ต้องรับผิดชอบให้อีก เมื่อไหร่ซูเปอร์รี่ ของเราจะเก็บค่าจอดเป็นรายชั่วโมงแบบที่อื่นบ้างนะ คนพวกนี้จะได้ไม่กล้ามาจอดรถทิ้งไว้อีก” ยามจรส่ายหน้าเหนื่อยใจ

“ก็ยากนะคะลุง เพราะขนาดไม่เก็บค่าจอดคนยังน้อยเลย นี่ถ้าเก็บค่าจอดมีหวังซูเปอร์รี่ จะเจ๊งเอาก็ไม่รู้ ถ้าเจ๊งลงกับหนูก็ตกงานนะเออ... ลุงจรรคะ แล้วเขาไม่ได้แลกบัตรไว้หรือคะลุง ถ้าแลกก็ยึดไว้เลยสิคะ ไม่ให้เอารถออกไป แล้วตอนเช้าให้ผู้จัดการมาจัดการกับลูกค้านิสัยไม่ดี... แต่จะไปเป็นลูกค้าหรือเปล่านั้นไม่รู้ บางทีอาจจะเนียนมาจอดเฉย ๆ แล้วตัวเองก็ออกไปนั่งแท็กซี่เที่ยววราตรีก็ได้” ยิ่งพูดชะเอมยิ่งโมโห คนพวกนี้น่าจะถูกจับไปอบรมมารยาทในสังคมให้รู้แล้วรู้รอดแล้วจัดสอบด้วยนะ ถ้าสอบไม่ผ่านไม่ต้องกลับมาอยู่ในสังคมอีก!

“เอาไว้เตียวพุงนี้ลุงจะไปแจ้งเรื่องนี้ให้ผู้จัดการรู้แล้วกัน นี่ดีก็มากแล้ว หนูชะเอมรีบกลับไปพักเถอะ”

“คะลุงจรร จันหนูกลับก่อนนะคะ ลุงก็พักผ่อนบ้างนะคะ ผอมไปเยอะเลย” สาวเจ้าบอกละเสียงใส กำลังจะเดินออกจากที่ตรงนั้นแต่ก็ต้องชะงัก หยุดเดินโดยพลันเพราะรู้สึกว่าร่องเท้าผ้าใบของตัวเองเหยียบ

ของเหลวอะไรสักอย่างเข้า มันเป็นของเหลวที่มีความหนืดพิกล ซะเอม ยกรองเท้าขึ้นมาดู แต่เนื่องด้วยรอบบริเวณมีเพียงแสงไฟสลัว สาวเจ้า จึงเห็นได้ไม่ชัดว่าเหยียบอะไรเข้า

“มีอะไรหรือหนูซะเอม ?”

“หนูเหยียบอะไรก็ไม่รู้ค่ะ หนืด ๆ มีใครทำอะไรหกไว้หรือเปล่า เหนียว” ซะเอมบอกอย่างหัวเสียไม่น้อย ถ้าเธอเหยียบน้ำจิ้มลูกชิ้นหรือน้ำหวานเข้าให้ มีหวังต้องซักกรองเท้าใหม่แน่ ๆ เวลานอนก็แทบจะไม่มีอยู่แล้ว ผ่าก็อึกกองเบ้อเร่อ การมานั่งซักกรองเท้าจึงไม่ใช่เรื่องน่าสุนทรีย์สักเท่าไรหรอกสำหรับพนักงานแคชเชียร์อย่างซะเอม

“ไหน ๆ ลองดูให้” ยามจรใช้ไฟฉายส่องไปที่รองเท้าผ้าใบของพนักงานสาวที่บัดนี้ตรงพื้นรองเท้าเปื้อนไปด้วยของเหลวสีแดงเข้มจนเกือบจะเป็นสีดำ มันส่งกลิ่นคาวคูล้งจนต้องย่นจมูก

ทั้งคู่มองหน้ากันด้วยความแปลกใจ พยายามหาที่มาของของเหลวนั้น ก่อนจะพบว่ามันหยดมาจากกระโปรงหลังรถแวนสีขาวยิ่งเมื่อของเหลวสีแดงเข้มนั้นทิ้งคราบการหยดผ่านตัวรถที่เป็นสีขาว ยิ่งเห็นได้ชัดว่ามันเป็นของเหลวสีแดงเหมือน...เลือด!

“เลือดนี่นา!” ยามจรบอกเสียงสั้น รู้สึกคอแห้งเสียงนอนอยากจะได้เครื่องดื่มชูกำลังสักขวดในเวลานั้น ซะเอมเริ่มรู้สึกถึงความไม่ปกติ รีบเดินเข้าไปประชิดตัวยามจรแล้วมองไปที่กระโปรงหลังรถแวนสีขาวยี่ปัดอยู่...แต่ปัดไม่สนิท!

ยามจรตัดสินใจเอื้อมมือไปเปิดกระโปรงหลังรถอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ถ้าถามจริง ๆ ว่าอยากทำแบบนั้นไหม...ก็ต้องตอบว่าไม่ แต่ด้วยหน้าที่แล้วเขาจำเป็นต้องทำ เพื่อให้รู้ว่ามီးอะไรอยู่ในกระโปรงหลังรถแวนคันปริศนาที่ไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ ชายชราหันมาทางซะเอม เป็นเชิงถามว่าพร้อมจะดูไหม สาวเจ้าไม่ตอบอะไร ได้แต่ใช้มือสองข้างจิกแขนของยามจรไว้แน่นอย่างหวาดกลัว...กลัวว่าจะจะเป็นศพคนตายแบบในหนังสือของขวัญที่เธอชอบดู

เพียงอึดใจ กระโปรงหลังรถที่เปิดแฉงมอยู่ก็ถูกยามจรยกขึ้นจนสุด สิ่งที่ได้รับรู้ได้อย่างแรกคือกลิ่นคาวเลือดเหม็นคลุ้ง เป็นกลิ่นคาวที่ผสมกับกลิ่นเนื้อเน่าชวนสะอิดสะเอียนเสียจนอยากจะอาเจียนออกมา

เปล่าเลย...ไม่มีศพคนตาย หากแต่ในกระโปรงรถมีถุงใส่ของสดจำพวกเนื้อหมูเนื้อวัววางไว้จนแน่น คนที่ยืนอยู่เห็นดังนั้นก็ถอนหายใจยาว ๆ อย่างโล่งใจ

“โล่งอกไปที่ นี้กว่ามีใครฆ่าหมกศพไว้ในรถแบบที่เคยอ่านในข่าวเนอะลุง ว่าแต่เจ้าของรถนี่ก็พิลึกคน รู้ว่าตัวเองมีของสดมากขนาดนี้ ยังเอามาอัดไว้ในรถ แบบนี้ของก็เสียหมดสิ” ชะเอมบ่น ดูจากถุงที่ใส่เนื้อสัตว์พวกนั้นแล้วก็พบว่ามันไม่ใช่ถุงของ BIG MAX SUPERMART เจ้าของน่าจะซื้อมันมาจากตลาดสดที่ไหนสักแห่ง

“เอายังไงกันดีหนูชะเอม?”

“ปล่อยไว้แบบนี้แหละลุงจร ให้มันเน่าให้มันเหม็นในรถนี้แหละ ดัดนิสัยเจ้าของรถ กว่าเจ้าของจะมาเอารถคงมีกลิ่นเน่าคลุ้งไปหมดทั้งคัน ทีนี้ละ ต้องล้างกันยกใหญ่ สมน้ำหน้า!” สาวเจ้าบออย่างสะใจในที แอบโกรธเรื่องที่ทำรองเท้าผ้าใบของเธอเปื้อนด้วย นี้กลับไปต้องรีบไปแช่แล้ว เดี่ยวซักไม่ออกขึ้นมาจะยุ่ง

“ถ้าอย่างนั้นหนูชะเอมรีบกลับห้องเถอะ ลุงก็จะกลับไปตุ๋นยามแล้ว”

ยามจรกำลังจะปิดกระโปรงหลังรถแฉงลงอย่างเก่า แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อคนทั้งคู่ได้ยินเสียงบางอย่างดังแว่วมาจากกองเนื้อสัตว์พวกนั้น เสียงที่แผ่วเบาเสียจนถ้าไม่ตั้งใจฟังคงไม่ได้ยิน

“ช่วย...ด้วย...ช่วย...ที!”

ทั้งคู่ต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครพูดอะไร ก่อนที่ยามจรจะเป็นฝ่ายเปิดกระโปรงหลังรถแฉงคันนั้นขึ้นอีกครั้งอย่างช้า ๆ หยุดตั้งสติสักอึดใจ แล้วใช้มือแหวกถุงเนื้อสดที่กำลังเริ่มส่งกลิ่นเน่าออกทีละถุง... ทีละถุง แต่แล้วยามวัยชรา ก็ถึงกับผงะ เมื่อสิ่งที่พบคือร่างของชาย

คนหนึ่งถูกสวมหน้ากากบูระพุเอาไว้นอนขดตัวอยู่ในกองเนื้อพวกนั้น!
 ยามจรรค้อย ๆ เอื้อมมืออันสั้นเทาเข้าไปเปิดหน้ากากน่ากลัว
 นั้นออก ภาพที่ปรากฏคือใบหน้าอันซีดเผือดจากการเสียเลือดมากของ
 เหยื่อที่น่าตกใจกว่านั้นคือเขาไม่มีขาข้างขวาราวกับถูกเลื่อยมันออกไป
 จากตัว!

ยามจรรกับชะเอมเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ ยามวัยชรา
 ถึงกับหงายหลังลงพื้น ในขณะที่ชะเอมกรี๊ดร้องเสียงดังลั่นอย่างคนตกใจ
 สุดขีด

“กรี้ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...!!!”

